

Sblížení

Helena Vondráčková

1. Víím, to se stává, že lidé jdou,
léta se míjejí a slepí jsou.
Tvář kterou ve snách v očích máš, á,
tam, kde ji potkáš, nevnímáš.

Vím to se stává, (je to zvláštní)
že lásky snáz (v sněžných závějích)
hledáme v dálkách (smysluprázdných)
než blízko nás (když Tě míjejí).
Vím, že mě stokrát potkáváš
(má tě ráda a on rád tě má),
vím, že mě stokrát nepoznáš, ani já.

- R1: (Ať se soužíš, ať jsi ztrápená
vždyť ty toužíš a on rád Tě má,
je to láska i když tvář nemá)
Vím, já to víím,
(jméno a příjmení, místo a stáří)

Je to vzácné, je to souznění,
je to láska, je to sblížení,
je to nádherný dotyk vzdálený,
vím kdo jsi, víím co jsi, máš tisíc tváří

2. Čím se to stává, že oči dvou
léta se míjejí jak rána s tmou.
Víš, je to zvláštní, řekni sám,
že si teď s tebou povídám.

Proč náhle přání (každá hláska),
co v očích máš (něžné souznění),
marně se brání (je to láska),
mám asi táž (je to sblížení).
Sním, že Tě stokrát potkávám
(má tě ráda a on rád Tě má).
Sním že Tě stokrát poznávám blíž a blíž.

- R2: (Je to krásné, lidské souznění,
vskutku vzácné, vskutku sblížení.
Dotyk blízký, dotyk vzdálený)
Vím, já to víím.
(jména a příjmení v lásce ti dávám).

Oči snílků, něha smíření,
to je láska, to je sblížení.
Prudká závrať, sladké toužení,
vím kdo jsi, víím co jsi, věčnou se stává.

Je to vzácné, je to souznění,
je to láska, je to sblížení,
je to nádherný dotyk vzdálený,
Ví kdosi, ví cosi, má tisíc tváří.

C# Fm F# G# 7